

Hej på Er alla!

Vi kom äntligen iväg den 29 juni, ca en vecka senare än beräknat och är nu i Tyskland Borkum. Vi hade en himla massa jobb att komma i någorlunda ordning med alla dessa hundratals saker vi släpar med oss. Nu är nästan allt undanstuvat och det går att segla. Det har gått bra hittills, förutom att förseglerrullen fastnade en natt med ca 7 m² segel ute och någon timme efter det fastnade delar av en trål i propellen. Dessutom varnade kustbevakningen för den stundande kulingen som vi redan kände av. Det var bara för att vänta tills dagen grydde och vi kunde skära loss trålen och åtgärda seglet. Mycket trötta förtöjde vi båten kl. 10.00 vid Borkums gästbrygga och efter det sov vi ett hellt dygn. Nu har vi semestrat - solad, badat och cyklat och skall kanske kasta loss imorgon mot Holland. Nu är det dax för oss att gå duscha av havssaltet och äta middag.

Dagarna rullar på och vi gungar med. Efter att fått vila i Borkum lade vi kursen mot Holland. Gick raka vägentill Schveningen en riktig badort för europa folket. Vår nya radar slutadefungera strax före ankomsten dit. Försökte få den fixad där men ficktillslut posta den tillbaka till England där vi köpte den. Vi hade investerat i radarnjust för att enklare kunna passera inloppet till Rotterdam, och nu fick vigöra det utan detta tekniska underverk. Anlände till inloppet tidigt envardagmorgon men det var mycket lite trafik, fick endast väja för ensvensk tanker och det gick fint. Däremot passerade vi Zeebrygge(Belgien)under natten i ösregn och där kryllade det av alla sorters båtar, de flestadessutom med lots ombord. Trafiksepareringszoonerna var många så det gällde att hålla sig undan. Att tillslut kommit ut ur detta område kändes som enriktig befrielse. Under den natten ökade vinden, våghöjden ochvindriktningen ändrade sin kurs mot oss. Än hade vi ett stycke kvartill Calais och visst fanns det andra hamnar på vägen, men när vågorna ochvinden är på ett visst vis kan man inte gå in i vilken hamn somhelst. Vi mötte bara trevliga stora båtar på väg till Calais. (Allasegelbåtar verkade har stannat i hamnarna den dagen.). Fraktfartygen måste hartyckt bra synd om oss, för de lämnade alla fri gata till oss på vår guppande färd framåt imotsjön. Till sist kom vi fram till Calais vågbrytare och fick vänta inden kommiciella trafiken i en halv timme innan vi med hjälp avtrafikcentrets guidning säkert kunde passera färjetrafiken och sökagästhamnen innanför basängerna. Calais är ett jättetrevligt ställe, väl värt ett besök.. Det finns massor att se och stränderna är inte heller så tokiga. Från Calais åkte vi direkt till Chérbourg, vilket blev 36 timmar med nästan stiltje. Chérbourg tog oss emot med värmebölja. Det kändes som om vi äntligen kommit söderut tillvärmens och här såg vi också palmer i större utsträckning. Allt var såexotiskt. Här kunde vi köpa fäsk krabba och jätte räkor i matvaruaffären ochgöra lyx middag på båten. Smaken sitter i fortfarande. Det lustiga var atthär hade vi många U.K. båtar som grannar och de fortsatte äta sin korv medbacon. De verkade inte har traditionen att äta sjömat för de flesta vitalade med ville inte ens testa. Tänk så mycket de går miste om här ilivet...Lämnade Chérbourg en timme för sent och hann inte runt udden Cap de la Hagueinnan tidvattnet och strömmen vände. Det var som att åka i Stockholms strömåt fel håll när portarna är öppna på våren. Tillslut gjorde stömmen 6 knop och vi likamycket. Kontentan blev att vi faktiskt stod still och fick ändra kurs föratt kunna komma loss därifrån. Så vi styrde mot Lézardrieux. Vid ön Sark komdimman och engeska kustbevakningen rapporterade att det skulle bildas dimbankar under natten. Dimma hade vi, men inte bankar utan total tjocka. På Minnas vaktpass hann hon torka glasögonen nere i ruffen, gå ut titta åt alla håll och gå ned i ruffen för att återtorka brillorna. Denna procedur tog

ca 2,5-3minuter och fick upprepas under flera timmars tid. Vi hade ca 100 meters sikt nästan hela natten. Och så fick vi blåsa i horn med två minuters mellanrum. Vi ville i alla fall att de eventuella andra båtarna skulle märka vår existens där. Mötte någon båt, men såg dem inte. På morgonen dök både segalbåtar och fiskebåtar upp ur dimman. Det konstiga var att de inte ens försökte göra sig hörda i dimman. Väl framme njöt vi gott av Bretanges fina kust, men hade dimma nästan varje förmiddag, kanske pga värmeböljan i Europa. Vi fick bra väder rapport i Camaret och åkte därifrån över Biscayan till Gijon i Spanien. Kunde segla lite på första och andra dagen, men körde för motorresten av sträckan. Det tog oss 2.5 dygn att ta sig över. På överfarten hade vi sällskap utav delfiner och fick se en val ca 50 meter från vår båt. Valen såg ut vara större än vår båt och vi kände oss små i sammanhangnet just då. Detta var mäktigt! Att passera Capo de Finisterra (Spaniens västligaste punkt) gick också fint. Hela vistelsen i Spanien var också lyckad och vill gärna återvända dit en dag. Vi var tre båtar som samåkade från Lisabon över till Porto Santo. Eftersom vår lilla tunga kloss går långsammare så åkte vi ca 6 timmar före de andra. Vi fick bra vind hela första dygnet och insåg att de andra skulle få svårt att komma i kapp. Det tog ca två dagar innan vi kunde vara inom VHF-radio avstånd från varandra. På den tredje dagen kom de andra inom synhåll. När den första båten fick fisk föddes idén till storfiske och sedan fisk-grill-party på stranden på Porto Santo på ankomstkvällen.

Sagt och gjort. Alla fick vi fisk och partyt var lyckat. Lasse och jag fick tre stycken guldmakrillar en liten och två på ca 5kg, fast den ena stora rymde ifrån oss när vi fotadeden för länge. Turister, ni vet... Vi fick även två stycken mindretonfiskar. Porto Santo var toppen och vi längtar tillbaka dit redan. Madeira däremot var inte så mycket att besöka med egen båt. Dålig hamn med trist personal och man kände sig allt annat än välkommen. Däremot man skall inte missa gå på madeira vinprovning för det ger mycketskoj och öppnar smaklökarna. Samåkade med flera båtar från Madeira till Tenerife och tog en lunchpaus på de öde öarna mellan dessa två. Detta är nationalpark och vi hade ansökt och fått landstigningstillstånd, men ankarbotten var ej den bästa, så vistades bara i båtarna. Nu har Lasses föräldrar kommit på besök hos oss och vi är på La Gomera. Hyrde biloch har sett massor. Solen skiner och man blir mer än badsugen. Allalångseglare har två stora skräckscenarios, nämligen 1) att få kakelackor ombord och 2) att dra in salt i båten och Lasses mamma och pappa har fått erfara dessa redan. Kakelackor är näst intill omöjliga att bli av med om man får dem i båten men det är mycket lätt att få ombord. Eftersom detta skulle kunna få Minna att avbryta resan och sänka hela båten med allt vad den innehåller, så hoppas vi att slippa dem.

Saltet är det samma sak med; när du väl fått in det i någonting så går det mycket dåligt att tvätta bort det. Och det binder fukt och torkar aldrig. Dessa förstörda saker kan man ju iallafall byta ut. Fast båtdynor vill man inte beställa nya för jämnan heller. Det blir väl kostsamt... Annars mår vi bra och står mycket fint ut med varandra. Det är mycket trevligt folk att knyta nya bekanskskaper med och en del reser med sinasmåbarn också. Som en norsk båt som kastade loss för jorden runtresa nu när den minsta blev 8 veckor gammal. Eller som en båt i Santa Cruz, Teneriffa, som födde sin baby på sjukhuset där förra veckan och tänker fortsätta sin resa framåt när mamma och barnet lämnar sjukhuset och återvänder till båten sin. Vi kommer att titta lite runt här bland öarna och sedan bunkra för överfarten. Kommer samåka med andra över atlanten eventuellt via Kap Verde.

Hälsningar Minna och Lasse

Bequia/Karibien

Tisdag den 16 /12 kl 07.00 kom vi äntligen fram till Bequia, St Vincent. Det tog oss 24 dygn från Puerto de Mogan, Gran Canaria. Första dagen gick åt att till att deklarerera sig in i landet och sova. Tidsskillnaden är -5 timmar jämfört med Sverige. Lasse levde efter spansk tid under överfarten, medan Minna bytte vid varje tidszon.

Egentligen kastade vi loss redan den 18/11 mot Kap Verde, men körde på något i mörkret - troligen en fiskeredskaplina. Detta resulterade i att vår propeller lossnade helt och vi fick vända tillbaka. Våra vänner Per och Aina på Cara III bogserade oss tillbaka till hamnen och fortsatte själva mot Kap Verde med några andra morgonen därpå. Det gick ej att få tag i en passande propeller från Kanariaöarna, men som tur är har Lasse en helt fantastiskt familj som hjälpte oss att få ned en från Stockholm. Vi hade mycket lite tid att spela på om vi ville åka före alla 200 ARC-båtarna. Vi var närmare 10 st som jobbade på olika sätt att få ut vår propeller från tullen innan personalen skulle åka hem och fira helg. Tillslut fixade Lasse det omöjliga genom att muta lämplig tulltjänsteman och fick till slut vår efterlängtrade reservdel i sin hand. Nu skulle den bara på...

...Vi fick fredagens sista lyft upp med sjösättning nästa morgon. Nu var det bara så att vi ville åka nästa morgon. Minna förhandlade till oss en timmes lyft på kvällen medan personalen stannade kvar och vi satte fart. Vi var så stressade och jobbade för fullt. På med propeller, låsbricka och mutter. Efter att nu ha blivit av med propeller för andra gången har vi fått veta att låsbricka inte är något vidare bra påfund för att låsa fast propellern...Tog därför som extra säkerhet fram bormaskin och borrade ett hål genom både propeller och axel. Vi satte sedan fast en saxpinne i hålet som säkerhet för att få behålla denna lilla nya dyrbarhet. 23 minuter från lyftet var vi helt klara med allt och färdiga för sjösättning. Krankillen och de lokala fiskarna var helimponerande och talade om ett rekordsnabbt jobb - långt från maniana. Vi skulle även bjuda våra vänner på middag samma kväll, så ingen tid här för att slöa...

Fick förövrigt veta av krankillen att våran lilla 31 fotare vägde 8.5ton fullastad som hon var!!! Propellen fungerade bra, middagen blev god i trevliga vänners sällskap och vinet smakade gott efter alla dessa stressiga moment. Morgonen därpå lördag 22/11 var det återigen dax att köpa färskmat och deklarerera ut.

Vi hade tur för våra norska vänner åkte också denna lördag och vi kunde samsegla med dem. Väder prognosen visade lite väl svag vind (5-7 m/s) snett bakifrån så vi väntade oss en hel del motor till en början. Så blev det inte. Vi fick något helt annat. Nästan rak motvind med 18-20 m/s med tillhörande sjö. Precis allt som vi inte hunnit surra fast åkte fram och tillbaka och hela båten blev dränkt i saltvatten. Denna starka vind hade vi hela första dygnet och vi blev bra trötta båda två. Sedan blev det bra vind och vi seglade med spirad genua och storsegel. Vi bestämde att eftersom detta gick så bra, så skulle vi hoppa över Kap Verde och åka direkt till Karibien.

Detta gjorde vår norska vänner också. Ju mera söderut du kommer desto bättre passadvind får du – det hade vi både läst oss till och blivit informerade om av dem som åkt tidigare. Vi fick igen det motsatta. Ju längre söderut desto mindre vind, hade till och med stiljedagar då vi fick köra motor. Av någon konstig anledning hade vi tagit spinacker seglet med oss och detta blev vår räddning. Kunde faktiskt sätta spinnakern, låta vindroret styra och gå så i princip utan korrigering i 10 dygn! Även när det blåste svagt (vilket det gjorde) kom vi framåt med några knops fart. Det var ju bara gilla läget och ta det lugnt. Det finns faktiskt många positiva saker

med svag vind också, tex att båten gungar mindre och går stadigare, du slår dig inte så mycket och du får rätt så skaplig nattsömm.

Vi fiskade och fick både guld makrill och tonfisk. Flygfiskar hoppade ombord och märkligt nog även en liten squid (bläckfisk). Detta blev en annorlunda frukost. Det fäska brödet tog slut efter en vecka, men vi bakade nytt tre gånger. Det kändes lyxigt att få nygräddade kanelbullar mitt ute på Atlanten (för man kan ju inte bara baka matbröd). Ville komma fram till Lucia, med så blev det inte. Så vi hade den ena bakdagen den 13:e och njöt av bullarna med kaffe istället för glögg (som vi stuvat undan någonstans i båten och inte kunde finna) och sjöng Staffan var en stalledräng o.s.v.

Våra norska vänner på Makai åkte till Barbados medan vi fortsatte direkt till Bequia. Vi fick bra vind sista dagarna och fick hålla igen något på slutet för att kunna angöra Bequia i dagsljus. Väl framme har vi nu hittat en enormt fin paradisisk sandstrand som vi besökt flera gånger. Några av våra båtvänner har redan hittat hit och ännu flera är på väg till ett gemensamt julfirande här.

Hälsningar

Minna och Lasse